Janusz Zabłocki, Dzienniki 1976–1986, t. 3, cz. 1: 1976–1981

Janusz Zabłocki, *Dzienniki 1976–1986, t. 3, cz. 1: 1976–1981*, Warszawa 2013, 760 s. (seria „Relacje i wspomnienia”, t. 19)

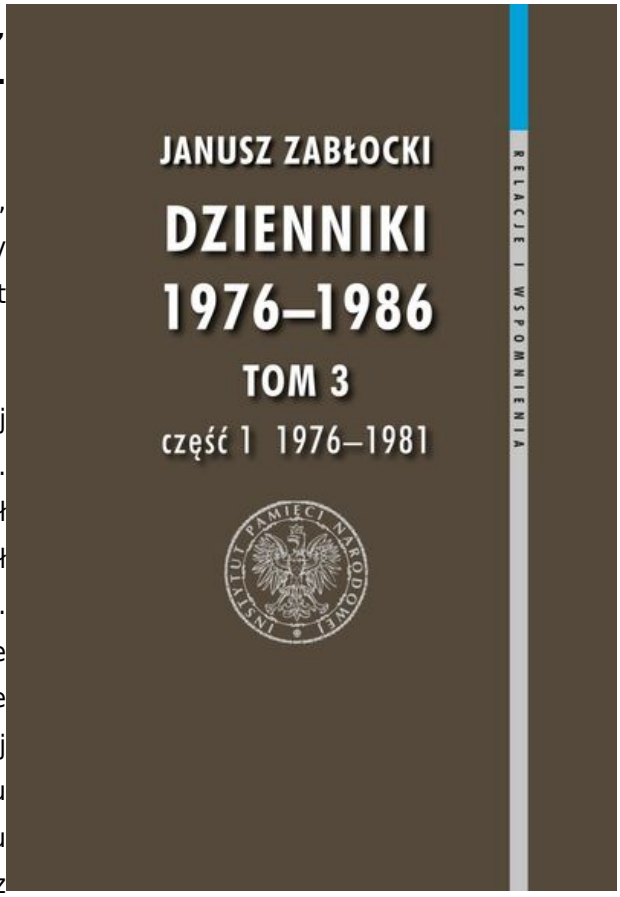

Trzeci tom *Dzienników* Janusza Zabłockiego, obejmujący lata 1976–1986, został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje zapiski z lat 1976–1981.

Dla Autora *Dzienników* był to czas wzmożonej aktywności publicznej, w tym również poselskiej. W 1976 r. w efekcie rozbieżności wokół poprawek do konstytucji PRL nastąpił definitywny rozłam w środowisku „Znaku”. Janusz Zabłocki stanął wówczas na gruncie legalizmu, próbując złagodzić niekorzystne zapisy w ustawie zasadniczej. Grupa, której przewodził, nie przyłączyła się do nurtu opozycyjnego, lecz w duchu „realizmu politycznego” usiłowała uzyskać od władz koncesję na szerszą działalność społeczno-polityczną. W 1980 r. – na bazie utworzonego w lipcu 1976 r. Polskiego Klubu Inteligencji Katolickiej – powstał Polski Związek Katolicko-Społeczny. Jego założenia ideowe opierały się na nauczaniu Jana Pawła II i kardynała Stefana Wyszyńskiego. Zabłocki, który w latach 1981–1984 pełnił funkcję prezesa PZKS, starał się też wykorzystać sprzyjający klimat „karnawału »Solidarności«” do reaktywowania w kraju Stronnictwa Pracy. Zakończone fiaskiem zabiegi zostały szczegółowo opisane w *Dzienniku*.

Janusz Zabłocki był aktywnym uczestnikiem i bacznym obserwatorem sceny politycznej, którą ukazuje z ciekawej perspektywy – nie należał ani do obozu władzy, ani do opozycji. W 1976 r. obrał

własną drogę, Czytelnik sam może ocenić, czy okazała się ona słuszna.